

Colin Barrett

Case dezvățate

Traducere din limba engleză
de Bogdan Perdivară

POLIROM
2024

Cuprins

Partea întâi	7
Partea a doua	97
Partea a treia	185

Apoi nu s-a mai întâmplat nimic timp de câteva săptămâni, iar Dev a pus incidentul pe seama unei pure întâmplări, o răutate arbitrară pe care cei mai răi dintre copii o dezlânțuiau uneori asupra celor care se întâmpla să se afle în preajma lor. Apoi, într-o pauză de prânz, Dev se trezi așezat la coadă la chioșc, în spatele lui Calmer și al tovarășilor lui. Chioșcul era o afacere gestionată de elevi și era amplasat la subsolul fostei școli. O tejghea solidă de lemn care servea mai degrabă ca baricadă fusese așezată de-a curmezișul la intrarea unei debarale micuțe din care îți puteai cumpăra dulciuri, băuturi carbogazoase și rechizite cum are fi rigle și radiere. De cel puțin câteva ori pe săptămână, de obicei în agitația de dinaintea primei ore de curs sau în pauza mare, o ceată de elevi turbulenți dădeau tejgheaua peste cap și se revărsau claie peste grămadă în interiorul chioșcului. În vreme ce unii chiar încercau să fure din chioșc, majoritatea se distrau de simplul fapt că răsturnau tejgheaua și de surescitarea impulsivă, colectivă, de a distruge lucruri de dragul distrugerii.

Dev nu-i invidia pe tipii desemnați să se ocupe de chioșc. Chiar și în zilele în care elevii nu se transformau într-o gloată agitată, cei care lucrau în spatele tejghelei trebuiau să îndure insulte, amenințări, rugăminți și reproșuri că ba se mișcă prea încet, ba bramburește comenzile, plus nesfârșite acuzații cum că ar fi dat restul greșit.

Dar de data asta, Calmer se opri în fața tejghelei și îl certa pe Johnny Clarke, casierul din ziua respectivă, fiindcă îi lipseau cincizeci de cenți pentru sticla de cola pe care voia să și-o cumpere.

— Ia-ți o doză, îți ajunge de-o doză, zise Clarke.

— Vreau la sticlă, pisoiaș, zise Calmer. Vreau să pot să pun capacul la loc, ca să nu i se ducă dracu' acidul.

Se răsuci pe călcâie și cercetă băieții așezați la coadă, cu fața ca o mască de granit, plină de indignare. Își trecu privirea dincolo de Dev, își cântări cu atenție opțiunile și reveni la el.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Dev.

— Cum?

— Dev.

— CUM? răcni peste larma celorlalți băieți.

— DEV!

— *Dev*, repetă Calmer, cu ochii scăpărând. De la ce dracu vine Dev?

— D-devereaux.

— Ce căcat e un Devereaux? pufni Calmer.

— Așa mă cheamă.

— E ceva în neregulă cu tine? rânji Calmer, arătând cu degetul spre tâmpla lui Dev.

— Nimic, zise Dev.

Calmer veni mai aproape și-i șopti la ureche.

— Auzi, Devereaux, ai un euro? Dă-mi un euro.

Fața îi luase foc. Gâtul i se încordase, mâinile i se încleștaseră neajutorate pe lângă corp. Până să apuce să zică ceva, Calmer se ridicase deja pe vârfuri și își dăduse capul pe spate ca să-l privească pe Dev în ochi. Încă își amintea intimitatea terifiantă a momentului, strălucirea globilor oculari ai lui Calmer, fierbințeala intruzivă a respirației sale când își înfipsese mâinile în

buzunarele lui și pipăise în jur, scotocind lacom cu degetele prin căptușeala buzunarelor de la pantaloni, alunecând peste vintre, peste pulă, localizând în cele din urmă portofelul și scoțându-l afară.

Calmer îi luă banii, o bancnotă de cinci euro, apoi cercetă restul portofelului. Ridică în fața ochilor și inspectă cu atenție toate cardurile – abonamentul de autobuz, cardul de debit pentru urgențe pe care i-l dăduse taică-său, permisul de membru Xtravision – apoi le aruncă pe rând peste umăr. Când termină, făcu la fel cu portofelul.

— Hai salut, Devereaux, îl anunță Calmer, bătându-l pe spate de parcă ar fi fost prieteni, după care se întoarse să se certe din nou cu Johnny Clarke care aștepta în spatele tejghelei.

Se întreba și acum, din refugiul lung al prezentului, de ce fusese singurul din mulțime pe care-l luase la ochi. Inițial o pusese pe seama staturii sale uriașe, pe seama prezenței sale care bătea la ochi; Dev era singurul din clasă mai mare decât Calmer și poate lui Calmer nu-i plăcuse asta. Se întreba și dacă înainte de acest incident spusese sau făcuse ceva fără să știe în prezența lui Calmer, iar asta l-ar fi iritat. Dar cum să ghicească motivul? La urma urmei, o făcuse fiindcă își permitea. Din ziua aceea, Calmer și adunătura lui de gorile aveau să-l țină minte pe Dev și să-i poarte sâmbetele. Devenise un lucru obișnuit să se ia de el. În primul an, Dev mai avusese ceva ce-ai fi putut defini, cu îngăduință, drept prieteni, băieți cu care fusese coleg în clasele primare și pe care nu-i deranja compania lui, dar pe măsură

ce hărțuiala lui Calmer devenea o regulă, prin anul al doilea și al treilea de gimnaziu, prietenii aceia începuseră să dispară din cauza sancțiunilor sociale aplicate ca urmare a asocierii cu Dev. Unul după altul, apoi toți deodată, s-au întors împotriva lui pentru ceea ce au văzut ca fiind refuzul său de a se apăra. Era deosebit de frustrant pentru ei fiindcă Dev era mai mare decât Calmer și, în opinia lor, dacă ar fi reușit să-și adune curajul sau nebunia sau furia, cu siguranță ar fi putut să i se împotrivească. Însă Dev n-avea ce face. Indiferent de câte ori ar fi fost încolțit de Calmer sau de tovarășii lui, el nu se opunea niciodată, nu-și pierdea cumpătul și nu dădea nici măcar un pumn, dar nici nu se dezintegra într-un teatru plângăcios care i-ar fi putut convinge pe bătauși că acțiunile lor și-au atins scopul. Dev îndura cu stoicism tot ce aruncau asupra lui; când îi tăiau calea, devenea tăcut și impasibil, supunându-se oricărui chin, așa încât să se sfârșească cât mai repede.

Problema era că atitudinea lui impasibilă îi scotea din minți pe Calmer și băieții lui. Hărțuirea lor avea o logică pe care Dev, prin capitularea sa absolută, o submina; bătaușilor le plăcea să ațâțe și apoi să anihileze cu emfază voința unei victime, s-o determine să opună un anumit grad de rezistență pentru a o distruge cu și mai multă eficiență. Paradoxul instinctului de supunere al lui Dev era că nu puteau să-l facă să se supună mai mult decât o făcea deja, indiferent de cât de tare ar fi încercat, indiferent de câte ori l-ar fi scuipat în cap sau l-ar fi lovit în șale sau l-ar fi luat la șuturi. Era ușor să-l hărțuiești pentru că nu riposta, atât de ușor încât nu mai

găseau nicio plăcere în a o face, încât devenea inutil, iar inutilitatea asta nu făcea altceva decât să-i motiveze și mai tare pe torționarii săi frustrați să depună și mai mult efort data viitoare când aveau să-l caftească. Și în felul ăsta ciclul continua.

Odată ce prietenii îl abandonaseră, și alți băieți începușeră să îl evite. Statutul de victimă era contagios. Nu voiau să se molipsească. Până la susținerea examenului de final de clasa a șaptea – ultimul la care se prezentase și pe care îl trecuse cu greu – Dev rămăsese fără prieteni, ajungând în schimb un tip pe care putea oricine să-l ia în bășcălie.

Apoi, în clasa a opta, ultimul an de școală pentru Dev, situația se înrăutățise. Fusesse anul de după cea mai gravă cădere nervoasă a tatălui său, când o dusesse pe plajă pe profa aia de germană. Domnișoara Lacey. Cu alte cuvinte, o răpise, chiar dacă preț de numai două ore. Îl internaseră la Unități, iar incidentul și mai ales zvonurile care se răspândiseră cu repeziciune generaseră ceva mai rău decât batjocura sau abuzul. Ceilalți băieți încetaseră să mai reacționeze în vreun fel. Colegii care îl trataseră cu indiferență până atunci se opreau din vorbit când acesta se apropia pe hol și își reluau discuțiile după ce se îndepărta suficient. Până și hărțuitorii îl abandonaseră; Calmer și gașca lui își văzură de alte victime, tipi care reacționau sau care aveau tupeu, care puteau fi provocați să riposteze. Dev ajunsese o fantomă ignorată de toată lumea.

Singurătatea aceluia an de școală aproape că-l înnebunise pe Dev. Înconjurat de disprețul colectiv al elevilor,

zilele se preschimbară într-un iad tăcut și pustiu al monotoniei, fără nimeni cu care să schimbe o vorbă în afară de profesorii care ajunseseră și ei să-i strige numele în clasă din ce în ce mai puțin, lăsându-l ușor-ușor în plata Domnului. Gândurile lui nesolicitate și nearticulate care i se înghesuiau frenetic în minte începură să se mănânce între ele, ca șobolanii închiși în cușcă. Trebuia să-și plece încontinuu capul imens, fiindcă nu putea să îndure momentele în care un alt băiat îi întâlnea privirea din întâmplare și își ferea ochii rușinat. Aproape că ajunsesse, în ultima perioadă, să ducă dorul bătailor încasate de la Calmer, fiindcă măcar acestea implicaseră un contact uman. Calmer păruse să-l urască pe Dev, dar ura fusese cel puțin un sentiment investit, o recunoaștere a existenței sale. Acum, Dev nu mai avea pe nimeni și nimic. Simțea că e pe cale să devină transparent, că pielea și organele i se preschimbă în sticlă. Părea că se învârte printr-un nesfârșit vid cosmic.

Într-o noapte, la ora trei dimineața, Dev ieși în pijamale din casă și merse desculț cinci kilometri pe un câmp pe care-l văzuse deseori din autobuzul școlar cu care se ducea în oraș. Câmpul se înălța treptat, luând forma unui deal care se termina cu o creastă abruptă, în formă de potcoavă, unde o porțiune din versant fusese excavată. Pe măsură ce înaintă pe drum, se obișnuia cu întunericul și izbuti să discearnă contuziile de diferite nuanțe de albastru închis ale câmpurilor și vârfurile scăldate în lumină ale munților din depărtare. Tot drumul fusese pregătit să sară în tufele de pe marginea șoselei în caz că ar fi trecut vreo mașină, dar n-a fost